

Đàn bà

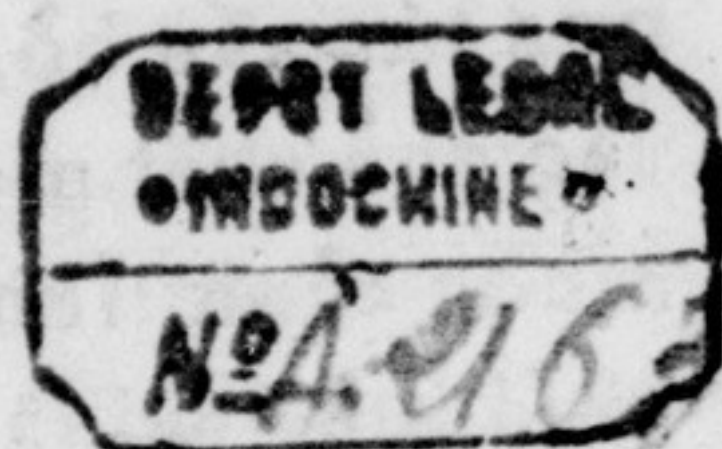
Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 5 - SỐ 206 - 23 JUILLET 1948

MỖI SỐ 0\$20

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :
LA DIRECTRI E DU
Tuần-Báo Đàn-Bà
76, WIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG 2\$50
SÁU THÁNG 5.00
MỘT NĂM 10\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Không có trường hợp nào cho người đàn-bà thoát ly gia-đình

CÓ một thời-kỳ nam nữ thanh-niên nói rất nhiều đến chuyện thoát-ly gia-đình và họ thực hành cũng đã lắm. Có bé mười lăm tuổi thoát-ly gia-đình đi tìm lý tưởng. Ông con giai phá hại cha mẹ già nửa đời người, đến lúc thấy cha mẹ không còn gì để phá hại nữa mới thốt nhiên nhận thấy « gia-đình là cái ngục tù » cần phải thoát-ly ngay lập tức. Có thiếu-nữ thoát-ly gia-đình để tự do theo tiếng gọi của ái-tình quyến rũ. Lúc đó đối với thanh-niên « thoát-ly gia-đình » đã thành một khẩu hiệu kiêu hùng, chứng tỏ một đức tự lập, một óc phản-động quyết-liệt với cái thể-hệ cũ mà họ tuyên-bố là đầy hủ tục.

MAY mà bây giờ ta không nghe nói những trường hợp thoát-ly như thế mấy nữa. Có lẽ đó là nhà ảnh-hưởng của sự gao chân củi quế. Cũng muốn ra ngoài vòng kiềm chế của gia-đình đấy, nhưng lại sợ sênh nhà ra thất nghiệp; theo người yêu, người yêu không nuôi nổi ba bữa; đến ăn nhờ bạn, bạn không thể cho ăn nhờ đến hai bữa; chùa chiền cũng khép cửa từ-bi không thừa cơm gạo nuôi những kẻ không có chân-tu, mà người ta không dám thoát-ly gia-đình chẳng?

NHƯNG không phải đua theo một phong trào hủ dốn, không có người yêu quyến rũ - đang cái lúc này mà những sự thảm khốc của chiến-tranh làm cho người ta thấy giá trị sự đoàn tụ trong gia-đình - nhiều bạn trẻ vẫn tính đến sự thoát-ly gia-đình.

(Xem tiếp trang 3)

XEM TRONG SỐ NÀY :

Hai chị em

Chuyện gia đình
của THU - THU

Giữ gìn mái tóc

Bài của D. T.

Và các mục thường có

Chuyện riêng

HOI. — Cha tôi chết từ khi ba chị em tôi còn nhỏ. Mẹ tôi vẫn ở góa nuôi chúng tôi, nay đều đã lớn khôn cả, tôi đã có nhiều người hỏi, song chưa ưng thuận đám nào. Một bữa cố xảy ra; mẹ tôi vốn giao dịch buôn bán nhiều, quen một người đàn ông nọ đã có vợ, có con. Không hiểu sao ta quyến rũ thế nào mà mẹ tôi lại đem lòng yêu hẳn, vợ hẳn biết chuyện không những không ghen tuông mà lại còn năng đi lại, thân mật với mẹ tôi vô cùng. Mẹ tôi chưa nói ra nhưng hình như sắp công nhiên chia làm lẽ gã nọ. Chúng tôi biết rằng mẹ tôi bị vợ chồng nó bòn rút nhiều lắm, nên rất buồn lo rồi sau đây chị em cũng đến bị đói khát ruộng bỏ, vì bao tư sản đều do mẹ tôi làm ra sau khi cha tôi mất và đều đứng tên mẹ tôi cả. Buồn hơn nữa là mẹ tôi từ khi biết vợ chồng gã nọ thì đối với chúng tôi có phần lạnh nhạt. Chúng tôi đã như một ông chủ can ngăn mẹ tôi, song chủ tôi không can thiệp giúp. Bên ngoài người người đến rõ chuyện của mẹ tôi và đàm tiếu nhiều lắm, chúng tôi càng lấy làm nhục nhã đau khổ.

Jeune gradé FRANÇAIS, cherche correspondant annamite ou métisse en vue échange idées, philatélic, connaissant français écrire journal qui transmettra

2025

Vậy chúng tôi nên xử trí ra sao, em tôi bàn: chị em đem nhau đi ở riêng một nơi làm lụng nuôi nhau để mẹ tôi được tự do xử lý đời mình.

Lời bàn ấy có nên theo không?

VÔ DANH

TRẢ LỜI. — Không, chị em cô không nên bỏ đi đâu cả. Lời bàn của em cô nông nổi lắm, rõ ra lời bàn của một người thanh niên ít tuổi, nóng nảy, cái gì cũng muốn quyết liệt ngay, không nghĩ xa xôi sau trước. Chị em cô bây giờ càng cần phải ở bên mẹ để tự vệ lấy hạnh phúc quyền lợi của mình và để bảo hộ cho mẹ nữa.

Vì chỉ có bà mẹ cô như người mẹ người say không nhận ra, chứ ai cũng thấy rõ rệt rằng vợ chồng gã kia chỉ cốt quyến rũ mẹ cô để bòn, của bòn tiền chứ không bao giờ lại có một người đàn bà chịu cho chồng yêu kẻ khác mà đã không ghen tuông lại thân mật với tình địch của mình như thế bao giờ.

Cái tâm địa ấy càng tỏ rõ sự đồng mưu đã man của vợ chồng gã, và cho người ngoài cuộc thấy trước bà mẹ cô sẽ bị ruộng bỏ khổ sở, nhục nhã, một khi vợ chồng gã nọ đã bòn hết tiền của.

Vậy cách cứu vãn duy nhất là chị em cô cứ phải ở nhà, cự lời lẽ khôn ngoan ý nhị cảnh tỉnh mẹ dần dần. Mà dù không cảnh tỉnh được mẹ bằng lời nữa thì sự có mặt của chị em cô cũng làm cho vợ chồng gã nọ phải nhụt bớt không dám thẳng tay thi hành quỷ kế của mình và làm cho bà mẹ cô trên con đường giết có lúc phải dừng chân lại! Đừng chán lại tức là lương tâm, lòng tự ái và lý trí vẫn còn, chỉ một sự ngẫu nhiên gì đấy là bà mẹ cô có thể bớt nhiên tình ngộ được. Chứ nay chị em cô đi, bà mẹ cô thấy con giận dữ ghét bỏ mình, đâm ra tủi cực, rồi lại thấy vợ chồng gã nọ luôn luôn

sẵn đón, càng dễ siêu lòng vì vợ chồng gã và sự do dự muốn làm lẽ gã sẽ công nhiên thành sự thực ngay! Chứ cô không can thiệp giúp, cô cho là một điều không may nhưng lại một điều may đấy! Bà mẹ cô trong lúc này là một kẻ mê say, muốn cảnh tỉnh phải có những phương pháp êm đềm ý nhị, chứ thẳng thắn khuyên can chỉ làm cho kẻ mê bực tức xấu hổ, càng lấn mau vào chỗ chết mà thôi! Cho nên muốn cảnh tỉnh mẹ, chị em cô phải hiểu cái tâm lý trên, đừng tỏ dấu lạnh lùng khinh bỉ mẹ, đừng đem đến tai mẹ những lời đàm tiếu của người ngoài. Lại càng nên ân cần ân yếm mẹ hơn, dù mẹ có lạnh nhạt với mình! Phải đem cái tình làm con của mình ra đối địch với cái tình giả dối của vợ chồng gã nọ mà chiếm lại tấm lòng của mẹ, mà bảo hộ cho mẹ, cho hạnh phúc của mình!

Tuy khuyên chị em cô, nhưng tôi chắc trong lòng chị em cô cũng oán giận và có lẽ khinh khi mẹ. Không, chị em cô nên thương mẹ hơn là giận là khinh! Lẽ thứ nhất là ta không có phép khinh

(Xem tiếp trang 10)

Mùa Hè Năm 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu Sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch sự và thanh nhã «đi thường» khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền Rất Mong Quý Bà Chiếu Cờ

maison

QUÊ LAM

n° 6 rue de la Laque

HANOI

KHÔNG CÓ TRƯỜNG HỢP NÀO cho người đàn-bà thoát-ly gia-đình

TIẾP THEO TRANG NHẤT

Và sự mưu tính ấy thực là một nỗi khổ tâm, một bước đường cùng. Chúng tôi nhận rõ sự thành thực trên những bức thư gửi đến. Chúng tôi chỉ nói đến những bức thư của các bạn gái vì với các bạn gái vấn đề này quan hệ nhiều hơn.

« Cha tôi bề tha chơi bời. Mẹ tôi có lẽ tại oán giận cha tôi mà không làm gì được nên trút cả cái hận lên đầu tôi, chửi mắng tôi suốt ngày không ngừng, sỉ diện cho tôi với xóm giềng, luôn luôn nhắc tôi là gái lớn rồi mà không ai rước đi cho để ở nhà báo nợ.

Tôi ở với gì ghê. Đủ mọi sự nhục nhã. Cha tôi bất lực không bênh vực tôi.

Mẹ tôi vừa nghiệt vừa lắm điều. Nhà giàu có, tôi vẫn phải ăn mặc lam lũ. Tôi không được hưởng một chút gì gọi là sự tươi vui của thời con gái. Song điều đó không làm cho tôi đau khổ, hề tôi sơ xuất một điều gì nhỏ mọn mẹ tôi cũng riết mắng hàng ba bốn ngày.

Tôi xấu nhất trong bốn chị

em. Lại nữa khi có mang tôi, mẹ tôi ốm suốt chết, để tôi ra mẹ tôi đã ghét bỏ tôi rồi. Tôi chỉ là đày tớ của chị tôi, của em tôi. Tôi muốn ra đi cho khỏi bận mắt.

Các độc giả đã thấy chưa. Những tác gia của các bức thư ấy đều có thoát ly gia-đình thực không đáng cho ta trách chút nào. Vì đây không phải là những kẻ hư-dốn, thoát ly gia-đình để tìm cái tự-do rôm, tur-do bại. Đây chính là họ bị ruồng bỏ, họ bị cha mẹ cố tình đuổi họ ra khỏi gia-đình. Đây không phải là tội của con mà là tội của những kẻ làm cha mẹ. Ấy thế mà kẻ làm cha mẹ vẫn kêu lên rằng con cái họ bất hiếu, con cái họ bị xã-hội, bị tiền-thuyết làm bại. Họ phản nân sự vô phúc của họ, sự vô phúc etình tự họ gây nên.

Song chủ ý bài này không định lên án, cái tội của những người cha mẹ, chúng tôi chỉ muốn khuyên các bạn gái gặp cảnh ngộ đáng thương rằng, tuy cái cơ thoát ly gia-đình của các bạn có chánh đáng, mà các bạn vẫn không nên thực hành !

Gia-đình có là một cái ngục tù nhưng cái ngục ấy vẫn che chở được cho bạn khỏi những giông bão của đời, vẫn khiến cho những kẻ đã làm quen lợi-dụng cảnh bơ vơ của đàn bà con gái, phải gờm gờm thấy rằng chung quanh bạn vẫn có một bức tường thành kiên cố. Thay mẹ bạn, ngay cả người gì ghê, nghiệt ngã có đầy ải bạn đến cực điểm nữa, tấm lòng của những người ấy cũng không đã-man bằng những tấm lòng mà bạn sẽ gặp trong đường đời sau khi bạn lìa bỏ gia đình.

Bạn chớ tin ở tài năng của mình, ở dạ kiên trinh của mình quá. Nay, ngay một cô gái như em. (Xem tiếp trang 11)

BUÔNG HOA

Mưa lạnh, mặt hồ trong
cất lạnh,
Nàng buông hoa xuống đẹp
như thơ.
Mây đi nâng tòa quang sườn
hạnh,
Có chiếc thuyền vàng hót
làng thơ,
Ng. Gi

GIỜ NGỌ

Cây đa tròn bóng ; ngo rồi !
Điểm chuông, sự nữ đọc vài
câu kinh,
Sân chùa bông rộ bóng mềm
Cành cao chiếc lá vô tình
bay đi.
Hà Khang

MƯA THƯA

Một... hai... ba giọt mưa rơi
Một... hai... ba giọt mưa rơi
lại mưa,
Cánh chim do mãi giờ mờ
Buông khuâng lá úa từng tờ
gleo mau,
Ngõ xoan chiều xuống từ lâu,
Những hoa tím rụng lên mầu
âm - u -
Cồng tre đôi cánh hững hờ,
Một... hai... ba giọt mưa lùa
cồng tre.
Hà Khang

Quý bà !

Quý cô !

muốn có giày tốt, đẹp,
bền và dễ đi, không đau
sánh kịp xin mời lại hiệu :

QUÊ HIÊN

36, Phố HÀNG BÒ

— H A N O I —

sẽ được
như ý !

Ài chết bất ngờ của mẹ lay động não của Thu mãnh liệt quá, đến nỗi bây giờ hơi một tiếng động mạnh, hơi một nét mặt khác ý của người xung quanh cũng làm cho Thu bần rùn cả chân tay, trống ngực đồ hồi. Thấy cha ngồi phịch như ném người xuống ghế, mặt mày phờ phạc tái ngắt, Thu càng sợ hãi, run lẩy bẩy, muốn lên tiếng hỏi cha duyên cớ, mà miệng lắp bắp không ra hơi. Thu chỉ dương đôi mắt hoảng hốt nhìn cha.

Lâu lâu lắm, cha Thu bỗng thở dài nói nhỏ nhỏ tựa hồ mình lại nói với mình, chứ không cốt nói cho con nghe :

— Nó chết rồi.

Người Thu lặng bần đi. Nó là ai ? Thu không biết, nhưng cứ một tiếng « chết » cũng đủ làm Thu kinh khủng, chiếc áo đang khâu rơi tay rơi xuống đất ! Thu chưa hoàn hồn thì lại tiếp liền đến sự ngạc nhiên : cha Thu ồ lên khóc nức nở, Thu chưa từng thấy cha khóc thế bao giờ, ngay cả lúc mẹ Thu chết ! Thu chợt hiểu ngay. « Nó » chính là con ấy, con vợ lẽ của cha Thu. Phải chỉ có « nó » mới có thể làm cho cha Thu khóc nức nở như một đứa trẻ con. Thu bỗng tức giận bừng bừng, nóng nảy cả người, tiến gần hết cả sự bình tĩnh, ngạc nhiên.

À ra bao giờ cha Thu cũng thương « con đó » hơn. Đến lúc chết, con đó vẫn được hưởng nhiều nước mắt của cha hơn người mẹ ruột hiền của Thu ! Lứa hôn ghen càng bốc trong lòng Thu. Thu đứng phắt dậy, bước vào qua chỗ cha ngồi. Những tiếng nức nở của cha rõ là một sự mỉa mai linh hồn mẹ Thu, Thu không thể ngồi mà nghe được. Mới ra đến cửa buồng, Thu nghe cha gọi giật :

HAI CHI EM

CHUYỆN GIA TÌNH CỦA THU-THU

— Con ơi !

Tiếng gọi ảo não quá. Thu đứng sững lại, nửa muốn tiến bước ra, nửa muốn quay vào.

— Con ơi ! Vào đây với cậu. Thu lùi thui trở vào đến cạnh cha, cúi đầu, đứng lặng.

Ông Chúc nắm tay con.

— Con ơi ! Con đừng bỏ cậu. Cái Hai chết rồi con ạ !

Thu vẫn đứng lặng yên. Chỉ nét mặt hơi cau lại, dường muốn tỏ cho cha biết cái tin ấy không hạn chi đến nàng.

Ông Chúc lại rên rĩ :

— Nửa năm tôi chế cả 2 vợ. Trời hại cậu, con ơi !

Người Thu càng thất lại, môi mím chặt hơn. Nàng biết hễ mở miệng bây giờ tất nàng sẽ chỉ nói những lời mỉa mai cay đắng !

Điều luật cốt yếu và duy nhất của Chính-Phủ là làm việc công ích.

Cha Thu thực lạ lùng : trong trường-hợp này sao lại định tìm sự an ủi nơi Thu ! Cha Thu ha không biết rằng Thu đã lớn khôn, đã từng hiểu cái bi-kịch kéo dài hằng mười mấy năm giữa cha và mẹ Thu do người vợ lẽ gây ra hay sao ? Chính mẹ Thu đã chết vì mối ghen tuông âm ỷ và giai giằng đo ! Mẹ Thu đã chết, nhưng hận hờn ghen của kẻ dưới mồ vẫn tiếp nổi trong lòng Thu ! Thu thường tự nguyện sẽ làm hả mối hờn ghen của mẹ ! Nàng chưa làm gì được thì nay kẻ thù đã chết ! Đáng kiếp ! Trời đã hành phạt nó !

Ngồi đến đấy, Thu bật miệng lên bàn :

Thôi thế cũng xong !

— Ông Chúc đang trầm ngâm, giật mình nói theo :

— Thế cũng xong. Phải thôi thế cũng xong con ạ. Trời hành phạt cha đó. Cha đã phụ mẹ con. Trời cướp nốt con Hai. Phụ vợ không gặp vợ là thế ! Sáu tháng giờ cả hai vợ đều chết ! Trời ơi là trời !

Nghe cha nói buồn bã đầy hối hận như kẻ thủ tội. Thu nao nao cả lòng. Nàng vội chối :

— Không, con không định nói thế...

Ông Chúc xoa tay :

— Không, con không cần giữ ý với cậu. Cậu hiểu con vẫn thù ghét con Hai, càng thù ghét hơn từ ngày mẹ con chết. Vì con tưởng nó đã làm cho mẹ con đau khổ trong bao nhiêu năm trời. Nhưng con ơi ! Cậu đây mới là kẻ chính-phạm, cậu không nên cứ mãi oán đã phụ mẹ con ! Tôi đã ở ở cậu. Con đừng oán trách nó, nhất là nay nó đã ra người thối rữa rồi !

Thu không cần lòng được với những lời tỏ vẻ van xin tha thứ của cha. Nàng mắt chảy ròng ròng, Thu đáp :

— Không, con không thù ghét ai đâu. Con chỉ thương mẹ con.

Cổ nén, mà cái ý oán trách
cha vẫn bộn lộn.

Ông Chúc cúi đầu, cảm mặt
xấu hổ. Hồi lâu ông ngừng
lên buồn bã :

— Vong tởm mẹ con bây giờ
tất được hả ! Thế cũng xong !
Cái chết của con Hai được
đưa cho cậu ít nhiều tội lỗi
của cậu đối với mẹ con .Thôi
con ở nhà trông nua nhé. Cậu
phải lại dăng dây, trông nom sắp
sửa công việc.

Nói rồi ông Chúc đứng lên đi
ra cửa. Thụ thấy mình vô tình,
và tàn nhẫn với cha quá nên
không hạn hỏi một câu gì. Ông
Chúc đã chân trong, chân ngoài
cửa, Thụ mới lúng lúng cất
tiếng hỏi :

— Thưa cậu... chết ở đâu ạ... ?

Ông Chúc quay phắt lại, đôi
mắt rầu rĩ của ông tuấn một
ánh sáng vui mừng, ông đáp :

— Chết ở nhà. Em con có một
mình cậu phải lại kéo nó sợ.
Con đóng cửa kỹ nhé. Có lẽ
chiều mai xong xuôi mọi công
việc cậu mới về.

Ông Chúc lên xe rồi, Thụ vẫn
còn đứng lạng bên cửa ! « Em
con » cái tiếng Thụ mới nghe
lần thứ nhất vì cũng là lần thứ
nhất ông Chúc công nhiên gọi
thế trước mặt Thụ. Tuy vậy từ
lâu Thụ vẫn biết có người em
ấy. Hơn nữa Thụ đã từng gặp
vai dựa song Thụ không chú ý
nhìn diện mạo. Nhiều người
quen bảo rằng nó giống Thụ lắm.
Thụ chỉ mong họ nói sai. Nếu
nó giống Thụ thực thì Thụ
nguyện cho mặt mày mình đổi
khác đi. Thụ không muốn đưa
con một kẻ thù của mẹ con Thụ
lại giống Thụ được ! Sự ấy ghé
tôm cho Thụ quá ! Và Thụ vẫn
nuôi từ lâu một mối ác cảm với
đứa em cùng cha khác mẹ ấy !
Thụ nhớ rõ rệt mối ác cảm nhóm
trong lòng Thụ bắt đầu từ một
đêm đông, cái năm Thụ còn bé
lắm. Mẹ Thụ ôm Thụ ngồi dưới
ánh đèn, và đã một lúc lâu rồi,
mẹ Thụ không nói bằng gì. Gian
phòng có hai mẹ con trở nên
lạnh lẽo, buốt giá quá. (Còn nữa)

xin người chải tóc cho xanh

Sắc giới nháng - nháo trên đê,
Một vùng trắng đỏ, bốn bề gió oi.
Ngõ ngoài lá nhãn vừa rơi,
Nơi đâu xa lắm đồ hồi trống canh...
— Tiếng người vừa gọi tên anh,
Em rằng : « Anh đã xuôi Thanh mất rồi ! »

Thăm em chẳng hỏi khác lời,
Chỉ rằng : « Lá nhãn sao rơi đến nhiều ! »
Hình như đã có lắm chiều,
Trên đê đợi lá bay vào xuống đê...
— Rõ buồn cho kiếp Tương-trì,
Nhỏ sào buồn bã, hát thề rồi xuôi !
Bỏ chèo để mặc thuyền trôi,
Nhìn về bến trúc, thăm lời : « ...Kiếp sau... »
Nơi này chẳng có sông sâu,
Nhiều đò, lắm chuyến, không cầu chênh-vênh...
Xin người chải tóc cho xanh,
Để anh tôi viết hận tình những đêm !
Người mơ có bướm bay kèm
Để anh tôi lại viết thêm hận tình !
Đảng như chén rượu ly-dinh,
Chàng Tiêu hờ hững cưỡi mình mà đi...
Người ta chúc vãi biển thù
Để tưới môi thăm Quý - Phi đã đời !
Cho nên chẳng dám tưởng người,
Trước sau, thôi cũng một lời chia ly !

Sắc giới nháng - nháo trên đê
Trắng lên đỏ đỏ, bốn bề gió oi.
Ngõ ngoài lá nhãn ào rơi,
Nơi đâu xa lắm đồ hồi mõ canh...
— Tiếng người lại gọi tên anh,
Em rằng : « Anh ở mãi Thanh không về ! »

CÔ HÀ-THỊ-TRINH
(NINH-BÌNH)

hay gì cái việc khuấy động tro tàn lên? Nhưng rằng này, tro đã tàn đâu. Trong cái dĩ-vãng ấy hãy còn những mầm cháy. Quả vậy Tú suy nghĩ và nhận thấy ngay rằng trong chuyện dĩ-vãng của nàng. Hoài đã đóng một vai quan-trọng. Đến bây giờ vai quan trọng cũng lại vẫn là Hoài. Đó là một điều nữa mà người đàn bà nên giữ gìn. Tú biết đàn ông họ thường ghen tuông, có khi rất vô lý. Họ ghen cả với cái gì đã qua rồi. Nhưng cái ghen ấy chỉ bình thoáng qua loa thôi. Song, khi một vài mầm dĩ-vãng ấy mà còn sống đến bây giờ, những nhân vật ngày trước vẫn còn liên-can đến bây

SEN TINH - DE

TRUYỆN DÀI của TRÚC - ĐƯỜNG

Tiếp theo

MÀ mình đã phạm tội gì? Tú tự hỏi như thế mà không tự đáp được. Lúc nào nàng cũng có thể nói to lên là nàng vô tội, nhưng nếu nói rõ cho người khác biết — nhất là cho chồng nàng — cái vô tội của nàng thì nói làm sao?

Tú ẩm con ngồi ở giường, mắt đăm đăm nhìn qua khung cửa sổ. Nàng đã về nhà được hai hôm rồi mà tuyệt nhiên không thấy Thiện đâu. Hỏi người nhà chúng nó bảo Thiện về thẳng trên nhà bà cụ Phán. Nàng cũng không thấy người trên nhà bà cụ Phán lại vắng xuống nhà nàng lần nào. Nàng đoán có lẽ Thiện đã đem câu chuyện hôm nọ kể lại với mẹ, và cả nhà trên ấy đã biết rõ «tội» của nàng rồi.

Tú thở dài, lòng ngồn ngàng. Nàng không biết bây giờ nên phân-trần cho rõ câu chuyện ra hay cứ mặc để ngồi đợi con giông tố đến. Không; nàng không có tội gì, nàng phải kêu to sự oan uổng của nàng ra chứ! mặc cho con giông tố kéo đến, ấy tức là thú nhận tội. Vậy thì nàng không thể im lặng được, Nàng cần phải nói. Mà nói thì... nói làm sao?

Nghĩ đến đây Tú bỗng thấy hiện ra ở trước mắt tất cả một vấn đề khó giải quyết. Đã nói, tất phải đợi lúc Thiện bình tĩnh, rồi đem tất cả dĩ-vãng rành rọt kể lại cho Thiện nghe. Ôi! Đem dĩ - vãng của mình kể lại cho chồng nghe là một điều mà người đàn bà không nên làm. Không

giờ, nghĩa là một khi động tro tàn chưa tàn hẳn, còn có thể bùng cháy lên nữa, thì coi chừng đi, người đàn ông vừa giận chuyện cũ, vừa căm chuyện mới, có thể xảy ra những điều nguy hại không nhỏ.

Sau khi suy đi xét lại, Tú thấy không thể đem chuyện ngày xưa ra để giải tỏ nỗi oan ức của nàng. Già rồi, điều này mới lại càng khiến cho nàng phải căm nín: nàng nói ra thì biết đâu câu chuyện của nàng chẳng hại cho bước đường đi của Hoài. Nhất là lúc này, như nàng đã biết đấy, Hoài đang bôn-ba lưu-lạc, cần phải được không ai nhắc nhở tới, cần phải được mọi người quên đi. Nói ra bây giờ thì câu chuyện thành quan trọng, rất có thể vì thế mà hại tới Hoài.

bao công phu xây dựng của Hoài sẽ phải sụp đổ, công phí đi, mà đến thân Hoài vì tất đã được an toàn... Cứ nghĩ đến thế thì lòng nàng sốt sa lắm. Ấy là không nói đến việc sẽ liên-can cả đến nàng, đến Trần, đến Tỉnh, đến bao nhiêu người khác nữa.

Vậy thì nàng sẽ im - lặng, nhất định im lặng. Nàng cam chịu lấy sự ngờ vực, sự đau xót một mình vậy, còn hơn là nói ra để làm khổ bao nhiêu người.

Buổi chiều lặng lẽ và buồn. Tú bế con trong lòng, nhìn con chơi.

Hai mắt đen nháy của đứa trẻ và cái miệng thỉnh thoảng nhoẻn ra cười, khiến lòng nàng dịu dịu. Bây giờ, trong lúc rỗi rãi, nàng mới nhìn ngắm kỹ từng nét mặt con. Có bao nhiêu ý - nghĩ âm thầm thành bình ở mãi sâu thẳm đầu óc người mẹ. Chốc chốc Tú lại ngừng đầu lên nhìn qua cửa sổ khẽ thở dài.

Nàng nhớ lại hôm trước Thiện cũng chăm chăm nhìn mặt con. Trời ơi! Đó là chàng ngờ vực cái giọt máu của chàng. Đó là chàng ngờ vực sự đoan-chính của vợ. Thực là trận sức tưởng-tượng, thực là khủng - khiếp. Tuy Thiện chưa từng nói một câu nào với nàng về chuyện ấy mà nàng cảm thấy trước nếu Thiện nói thì sẽ có cả một cơn giông tố rơi xuống đầu nàng. Sự im-lặng bây giờ chẳng qua chỉ là cái nín hơi của tạo hóa trước cơn giông. Thực ời ả, thực bức bối. Đã đến lúc mưa gió thì mưa gào gió thét, sức phẫn nộ đến vô cùng.

Tú nghĩ đến sự đương đầu với cơn giông ấy. Nhưng nghĩ đến mà thấy mình thua ngay từ đầu, chỉ bởi nàng không thể nào thắng thần lâm trận được. Nàng cần phải hy-sinh sự yên ổn của mình đi để giữ yên ổn cho nhiều người.

Trời bắt đầu có gió heo may. Tú đã thấy lạnh. Nàng ôm chặt con vào trong lòng. Bây giờ chưa mùa đông hẳn: nếu mùa đông rồi thì còn thể lường đến thế nào! Nàng nghĩ đến cảnh hôn ba của những người như Hoài, đầu sông ngọn ghềnh, thực có trăm nghìn gian khổ. Bất giác một tư-tưởng ở đâu đến khiến nàng nở một nụ cười. Nàng tự nhủ: « Ấu cũng là một cách tạ tội với Hoài. Cuộc đời Hoài do mình làm hại một phần » Rồi nàng nghĩ vợ nghĩ vãi, nhớ đến chuyện bà Thị-Kính. Người thiếu phụ nết na đoan-trang này cũng hàm một cái oan khôn giải đấy. Nàng lầm nhảm hát

một câu hát ru em mà nàng đã được nghe u già hát một lần. Người u già nhà nàng trước, những lúc nhàn rỗi, chỉ thích kể cho nàng nghe chuyện bà Thị-Kính, để sụt sịt thương xót người oan-khổ.

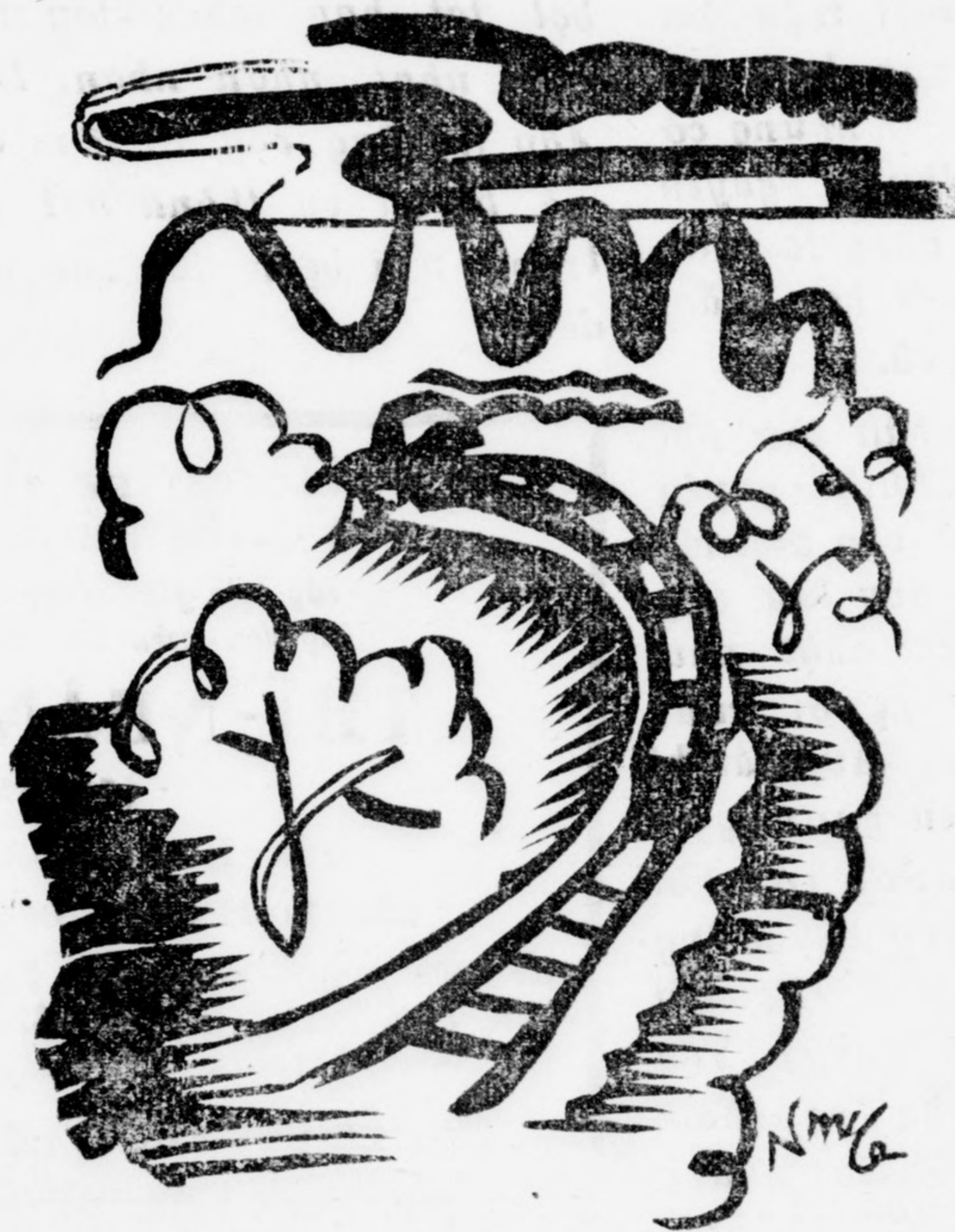
*Tiểu Kính-Tâm lấy chồng
Thiện-Sĩ,*

*Nhờ râu chồng mang tiếng
bội phu*

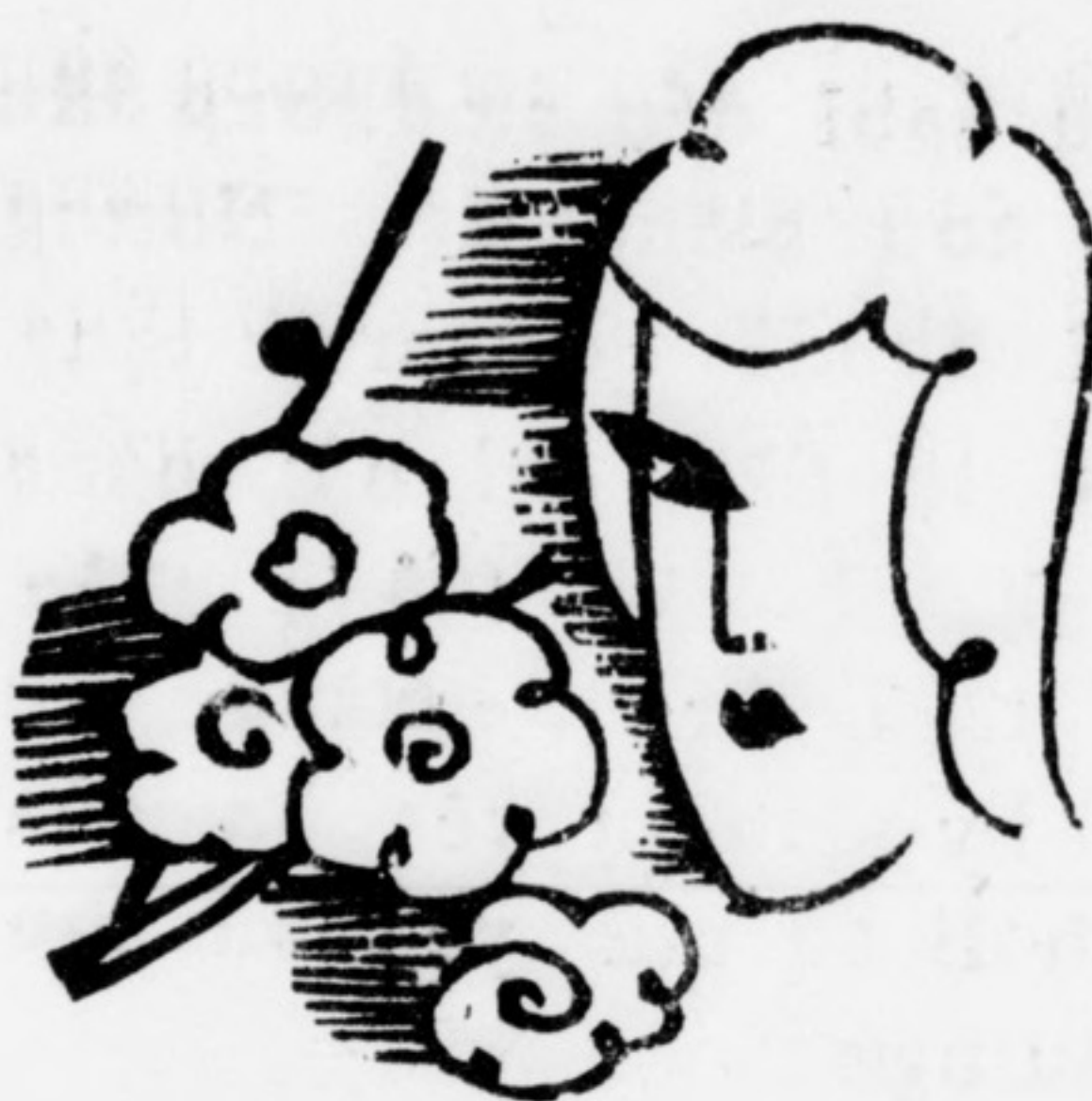
Bây giờ nhắc lại hai câu hát này, tự nhiên Tú thấy lòng mình dần dần trở nên trong sáng và thanh kính. Sự đau-khổ thường đưa người ta đến với tôn-giáo. Tú bỗng đưa mắt ngược nhìn lên. Nàng tìm Trời.

Đêm khuya, Tú vẫn chưa ngủ được. Cái tích mịch như rót vào lòng người ta những giọt buồn, nhất là ở cái đêm giao mùa, gió may đã lật phật ở lá cây ngang cửa sổ. Nàng chần chọc bên con, nghĩ xa nghĩ gần. Bỗng một tiếng còi xe hỏa vang lên trong

đêm khuya Đó là chuyến tàu đêm chở khách từ miền biên-giới về ga Hà-nội. Tú giật mình, nghĩ nhớ đến bãi Nghĩa-dũng, lớp cầu sông Cái ẩn hiện trong sương mờ, và liên-tưởng ngay đến những chuyến tàu leo dốc trên miền sơn-cước. Nàng thở dài: trong đêm nay, biết đâu không có một người đi xa?
(Còn nữa)

Giữ Gìn Mái Tóc

Độ này các bạn thường than phiền về mái tóc. Báo Đàn Bà không mấy tuần khỏi trả lời các bạn về thuốc chữa những bệnh rụng tóc, trũng tóc v.v.

Tương ta cũng nên biết nguyên nhân những bệnh đó để đề phòng. Dưới đây, tôi tóm tắt những lời khuyên của hai bác-sĩ Labouraud và Chavassat đã viết trong cuốn «Beauté de la chevelure» và trong tuần báo y học «Guérir».

Bệnh về tóc và da đầu có hai nguyên nhân chính.

1.) -- Vì trong người có sự thay đổi lớn có ảnh hưởng tới tóc và da đầu. Sau một cơn sốt nặng, sau một trận ốm thương hàn, đang hoặc sau khi có thai đều là những cơ để tóc rụng. Nhưng nguyên nhân đó không đáng lo ngại, chỉ trong một thời hạn ngắn, tóc lại mọc như cũ.

2.) Nguyên nhân thứ hai đáng lo hơn. Chính nguyên nhân này đã làm cho mái tóc chúng ta ngày nay kém óng mượt, kém bền chặt như những mái tóc người xưa. Đó là, gần ông Âu-châu bị ảnh hưởng nhiều hơn: ấy là gội đầu bằng nước có chất bột-tạt (soude) hay xa-phông xấu có nhiều chất độc. (Bạn gái Việt-nam nên đề phòng). Vẫn biết mái tóc ta cần được chăm nom như mặt, cổ ta, nhưng

dùng những thuốc có chất soude hay potasse thì hại vô chừng. Tiếc rằng những thuốc đó lại rất nhiều ở các hiệu tạp hóa tồi.

Những chất đó hay xa-phông xấu nhiều chất đó là nguyên nhân của những bệnh rụng tóc, chốc đầu, trũng tóc v... v...

2) Nếu cái hại đó hiện nhiên ngay sau khi gội thì có lẽ chúng ta đã tránh không dùng đến rồi. Tiếc rằng, cái hại đấy nó chỉ đến từ từ, lúc bệnh đến mới biết và có khi còn không hiểu tại sao?

Thử rửa tay vào chậu nước bột tạt hay soude, tay ta nhột nhột, nhơn nhơn. Da đầu ta cũng vậy. Nó sẽ mồm và bị ứ và thành nơi vi trùng mọi bệnh lọt vào dễ dàng.

Tóc thì bạc màu, mất hết chất mỡ rất cần để giữ tóc mềm mại óng mượt và để nuôi tóc. Lâu ngày thành bệnh trũng tóc (renflement) tóc rất dòn dễ đứt.

Tóm lại thuốc gội đầu tốt phải

1) làm sạch gầu mà không làm hết chất mỡ ở da đầu và tóc.

2) phải không có chất potasse hay soude.

3) Phải có chất sát trùng nhẹ để tránh tóc khỏi những bệnh thường, vì phòng bệnh hơn chữa bệnh. Và lại những thuốc có chất Ni trate hay moelle de boeuf cũng hiệu rất thất thường trong lúc chữa rụng tóc.

Những thuốc có thể dùng để gội đầu mà hai bác-sĩ đó khuyên là panamine lấy ở một thứ cây mọc bên Mỹ.

Lòng đỏ trứng gà cũng tốt nhưng ít người biết dùng. Phải làm sao cho sạch hết.

Sà phòng thật tốt (très neutre) cũng dùng được.

Nhưng trong thời này kiếm đâu ra thứ sà phòng ấy. Chỉ bằng ta hãy quay lại lối gội đầu bằng bồ kết, cây nhọ nồi, hành tăm, đào nhân v... v... của các cụ ta ngày xưa.

D. T.

CÁC CHỊ EM YÊU THƠ ĐỀU NÊN CÓ
1 QUYỀN THI-CA HỢP-TUYỂN ĐẦY ĐỦ
đây xin giới thiệu với các chị em một quyển
nghiên cứu thơ và trích thơ rất có giá trị

THI-NHÂN VIỆT-NAM

(1932 - 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

Lần In Thứ Hai Đã Có Bán Từ Đầu Năm 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung
GIÁ BÁN: loại thường 4\$25; loại bouffant: hẻn 7\$00;
loại vergé baroque crème 20\$00; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất-bản — boîte postale 34, Huế

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Bạch - Văn Nam - định. — Thiếu glycérine pure thì thay theo đơn này làm nước súc miệng cũng tốt. 1) Eau distillée. 2) Chlorate de potasse, một lít thì 10 viên, có bán ở các hiệu thuốc.

Cô Lê-Thị - Bắc-ninh. — Chỉ còn thứ chế ở Đông-dương không dùng được.

Cô Minh - Nguyệt Phủ - lý. — 1) Tóc dày thế thì chỉ có cách tỉa là hơn. Dùng thuốc cho rụng thì có hại. 2) Rửa mặt bằng nước vo gạo hơi ấm. 3) Phải chữa ngay cho cháu kéo sau này nó cận thị. Đem nó lên Hanoi, hỏi đến bác sĩ Nguyễn, chuyên môn về mắt ở nhà thương chữa mắt đường Miribel.

Cô Henriette Lan. — 1) Thứ N. t. H. đó chúng tôi không hiểu họ làm bằng gì nên không giám khuyến cáo uống. Có nên mua Jouvence du lys mà uống thì khi thấy kinh hết đau bụng. 2) Những đồ gởi từ Hanoi vào Nam-kỳ bây giờ ít nhất cũng mất 18 ngày mới tới nơi vì sự chuyển chở rệu rỏi lắm. Chắc đọc nhữngaglông này có đã nhận được lait d'amande rồi.

Cô Nguyễn - thị - Tài. — 1) Lait có mùi chua không dùng được nữa. Chưa là lạ có nút không kín. 2) Có mặt trả lời gia chánh

Cô HOÀNG. — 1) Nhiều bạn lên gác (lầu) cũng thấy tim đập mạnh thế cho ngay là đau tim, rồi sẵn tiện đến bác sĩ đòi uống thuốc. Như vậy chín phần mười là lầm. Chỉ tại người yếu sanh ra thế. Hãy tìm bỏ bằng cách

Cùng đọc giả

Vì kỳ này nhiều bài nên bài « TRAI CỎ VỢ NHƯ RỖ BUỘC CHÂN » (một bài tùy-bút chứ không phải chuyện ngắn như lần trước in lần) phải gác lại số sau. Và cũng trong số sau độc giả sẽ đọc thơ Phạm-ngọc-Điền

ăn uống nhất là nên tập thể thao theo lối này: nhảy giầy. Lúc bắt đầu tập nhảy 1 phút rồi mỗi ngày lâu thêm 15 giây đồng hồ nữa. lần lần mỗi bận tập được 5 phút thế là có thể leo mười lần cầu thang không sao cả. 2) Rửa mặt bằng chanh luôn hai da vì chanh có nhiều chất acide. Muốn sạch dùng lait de concombre. 3) Đã gửi lait d'amande.

Bà GIAI. — Tắm biển tốt song với những người yếu tim thì phải cẩn thận. Hễ thấy lạnh lạnh, run run nên lên ngay. Mỗi lần tắm không nên quá 15 phút. 2) Có em còn đi học chưa nên cho đánh phấn vội. 3) Với bà đánh phấn màu rachel n° 2 trộn với mauve, đánh dặm ở trán, ở cằm, lột ở hai má, phấn hồng mandarine đánh hơi chềch về phía tai, son màu rose foncé, phớt ở giữa môi hơi đậm ở vành môi. Môi trên đánh rất lột.

DOCTEUR

HI Y

18. RUE RICHAUD, 18

(Đầu phố Hội-Vũ)

HANOI

Chữa các Bệnh

Chuyên-môn về :

Bệnh Đàn - Bà

Bánh bò khoai tím

8 lượng bột mần thịt
5 lượng khoai tím
11 lượng đường
3 chung nước cơm rượu
2 trứng trắng bột gà
2 phần chén nước lá
đầu khoai chín

Khoai nấu chín đường đồ nước. Bột, nước cơm rượu, 2 phần chén nước nhồi chung, đem quết nhuyễn. Đánh 2 trứng trắng trứng gà cho nổi để vỏ bột quết đều lấy ra. Để khoai vào cối quết nhuyễn bỏ bột vỏ quết chung cho đều, đem ra ủ một đêm, sáng vỏ đường sống, lượt phoi ủ dậy lại. Khi hấp nhớ lượt, hấp lửa nhiều và nước thiệt sôi. Hấp thử như bánh hoẵng thì vừa bột. Khung hoẵng thêm đường hoặc chút nước lạnh vì bánh khi ngon đường, khi thiếu nước.

Bánh mille feuilles

Bột đỏ
1/2 cân bột mì (300gr)
200gr margarine
1 bột gà
Nước :
4 muỗng đường
4 muỗng bột mì
4 muỗng sữa
2 cái bột gà

(trộn chung đem thắng đặc)

Trứng gà nhồi với bột mì cho đều, cán ra để margarine vô bao lại, đem rải bột khô trên thớt rồi cán ra 3, 4 lần. Xong cán mỏng cắt ra tùy ý hoặc bằng cái hộp quẹt (boite d'allumette) đem nướng vàng, gỡ ra để nhào ở giữa. Đoạn hơng lại. Thắng đờng tới, nhắc xuống đánh mạnh tay cho trắng rồi nhúng mặt bánh cho láng.

DIANE

Xem tiếp trang sau

Một cách kho cá rất ngon

Dùng cá chấy, cá lóc, cá sừng
đinh. Mua về cạo rửa sạch sẽ,
khứa to khúc, nhĩa là một con
chỉ khúc hai khúc ba vậy. Xong
rót vài ba thìa soupe mật ong,
một thìa thìa café muối diêm và
chưng một chén nhỏ ăn cơm
muối bột. Ướp đều sắp lại cho
phẳng mặt, rửa thớt sạch, dần lên
mấy khúc ca để trong cái mâm,
hoặc dần thêm cái cối đá con,
càng nặng càng tốt. Dần như thế
chừng một giờ, mới sắp vào nồi,
có lót mía. (mía chặt chừng gang
tay chẻ ba, tư ra) Trên gài thêm
một lớp mía nữa. Xong cho vào
đầy một trái nước dừa tươi và
thêm nước lá cho vừa thấp cá,
cho vào vài miếng mật nang cạo
sạch. (mật nang là xương con cá
đuối lươn ở dọc bờ bể, ở hiện
thuộc bác cũng có bán). Bắc lên
bếp kho lửa cho nhiều. Lúc bắt
trên lửa vẫn phải dần, bao giờ
chín cá mới thôi. Cá đã chín,
cũng vẫn bắc mãi trên bếp, nhưng
để lửa in-it vậy thôi. Kho chừng
lấy bữa rày, đến chừng này mới
mới ăn được. Cần nhứt là phải
nhớ để mật nang và đường cho tắt
lửa. Dần kỹ, đủ món, miếng cá ăn
rất ngon và bao nhiêu xương to
xương bé đều rứt mềm ăn được
cá không khác cá mèi lộp tý nào.
Nếu cho vào đầy sauce tomate.
Kho càng lâu, càng ngon.

Melle NGUYỄN ÁI-NGHĨA
(Cần - thơ)

Trả lời gia chánh

CÔ TÀI. — Long tu mua về,
ngâm nước 2 giờ đồng hồ, rửa
sạch, lấy kéo cắt từng miếng rồi cắt
tua tua như lối chẻ rau muống.
Đem luộc. Chần lấy như chần lấy
mắm bống, song, ai ở đơn. Bày long
trên mặt, đổ nước dùng sấm sắp
muốn ngon hơn đập dờ sống vào
lòng long tu, luộc, bày như trên.
e) Gạn hươu cách nấu cũng giống
lòng tu 3) Ba ba cắt tiết chặt đầu
bỏ đi. Bỏ chỗ đỏ Rồi đem gỏi thịt
phải khéo khéo với mật ăn độc.
Chauối sạch, đậu rạn qua, thịt ba
rọi, tất cả rầu với thịt ba ba. Lúc
múc ra bát lót bát bằng ít rau từ
tô thái chỉ. Cho chút rấm và tỏi,
cho dậy mùi, ăn rất bổ âm.

Chuyên Riêng

(Tiếp theo trang 2)

kể sinh thành ra mình. Lễ thứ
hai góa chồng từ thuở trẻ bà mẹ
cô giữ lòng trinh bạch được đến
bây giờ đã là đáng quý rồi. Bây
giờ xảy ra chuyện này chẳng
qua một lúc yếu lòng bị kẻ không
ngon lợi dụng đó thôi. Dám
chắc nếu chị em cô còn nuôi
được tình mẹ con trong lòng
bà mẹ cô thì thế nào bà mẹ cô
cũng tình ngộ.

BÀ TUYẾT - HOA. — Đừng
nghĩ ngợi trẻ con thế! Vợ chồng
không phải mỗi lúc có thể ly dị
được! Và chẳng hạnh phúc ai
tình, tình nghĩa vợ chồng không
phải ở chỗ lúc nào cũng chiều
chuộng quăn quýt nhau đâu!
Nên có một quan niệm đứng
dầu hơn về tình ái, về hôn nhân.
Nên hiểu cái nghĩa cả của hai
chữ gia-đình. Hãy đọc kỹ bài
« Thân lươn bao quản lấm đầu »
đồng mấy kỳ nay.

CÔ NĂM Saigon. — Người
trai trẻ ngổ tình ý với cô có
phải là người trai trẻ đã biết
chị cô không? Nếu phải, thì
hắn chỉ là một gã đồ tồi, cô nên
cự tuyệt.

ÔNG KÝ DIỆN Tránninh. —
Người vợ vô cơ bỏ nhà ra đi có
thể là một cơ cho người chồng
ly dị được, nhất là đã bỏ đi

hai năm rồi thì sự ly dị càng dễ
dàng lắm. Ông nên làm đơn
xin với quan Tòa hủy cái hôn
thứ trước nói rõ nguyên cớ vì
sao. Tòa cho phép rồi thì người
vợ ông lấy sau này vẫn đứng
hàng chánh - thất. Nếu người
vợ trước mà không đem gia-
tài tư sản gì về với ông thì sau
khi ly dị rồi người đó không có
quyền gì đến gia tài riêng của
ông cả.

CÔ THU-HỒNG. — Nếu lòng
quả quyết chỉ muốn kết duyên
với người trai đó thì có cứ năn
nỉ cha mẹ dần dần. Thế nào cha
mẹ cũng thương con không nỡ
quyết liệt mãi.

CÔ BÍCH-LIÊN Đông-hồi. —
Cô nên theo học nốt năm nay
giặt lấy mảnh bằng sau này nó
sẽ giúp ích cho cô trong sự lập
thân. Vừa đi học vừa có thể tập
việc nội trợ được lắm.

CÔ VÔ DANH Vĩnh. — Người
ta có ý tới mình làm vợ tất
người ta để tâm đến mình trước.
Hãy yên tâm chờ đợi đừng vội
vàng mà rẻ giá mình đi.

THU-THU

Tin thêm về hội Khuyến - học Cánh

Vì có nhiều bạn vẫn gửi thư
đến hỏi thăm, chúng tôi xin nói
rõ thêm về điều kiện cuộc tại đây.

1/ Chỉ nhận những tác phẩm
chưa hề xuất bản thành sách. Tác
phẩm đã đăng báo có thể dự thi.

2/ Bản thảo có thể viết trên hai
mặt giấy, giấy cỡ nào cũng được.

3/ Số trang không hạn định,
vừa đủ in thành sách là được.

Vì muốn tránh sự hiểu lầm
chúng tôi xin nói rõ rằng cốt ý
chúng tôi là khuyến khích bạn
văn Nam kỳ, chứ không phải bày
ra một cuộc tranh ngổn tranh thứ
có cái ý nghĩa phân biệt Bắc,
Trung, Nam.

H. K. H. Cần-thơ
tên gọi

Phú-Phong.

Bình-Định.

ĐÀO-TĂNG-DƯƠNG

Tổng đại lý thuốc

HỒNG - KHÊ

75 Hàng Bờ — Hanoi

Cần đại lý các nơi

...THU - TIN...

Đã nhận được mandats của quý vị kể sau đây vậy xin cảm tạ.

Cô Đỗ-thị-Đoan (Nam-Định) bà Trilleau Emile và ông Phạm-xuân-Dực (Banmethuật) bà Nguyễn-văn-Vĩnh (Phong-Thanh) bà Lê hữu-Giáp (Xiêng Khouang) ông Vũ-đình-Sang (Phontieu) cô Josephine Lãng (Long-Xuyên) cô Phạm-thị-Hoa (Saigon) bà Trần-thị-Trình (Vientiane) Librairie Vưu-Thanh (Tourane) ông Mai-Lĩnh (Haiphong) bà Nguyễn-văn-Cầm (Ninh Bình) cô Nguyễn-thị Quán (Thanh-bóa) bà Khương (Haiduong) bà Phan-định-Công (Trà-vinh) cô Lê mỹ-Lân (Ninh-giang) bà Hậu-vân-Kiểm (Tân-châu) ông phạm-công-Tề (Mỹ-Thọ) cô Ngô-Lê-Chi (Bái-thương) ông Bùi-xuân-Điền (Bồng-sơn) cô Trần-thị-Dậu (Bái-xâu) cô Trương-thị-Nguyệt (Trà-vinh) bà Đức Huyền và cô Vương-thị-Lài (Cần-Thơ) bà Miguet (Banmethuật) bà Đan-Thanh (Lạc-Nam) ông Đào-đức-Mậu (Thanh-hóa)

Bà KHƯƠNG (Haiduong) cuốn sách đó chưa có bán.

Bà NGUYỄN-MINH-KHAI (Vieth-Long) đã gửi những số báo thiếu đến Vũng Liem.

Cô NGÔ LÊ CHI (Bái-thương) hạn báo kể từ 23-4-43 đến 23-10-43.

Một độc giả trung thành Nam-Định. — Không sợ, vì bị lúc còn bé. Lớn lên lại lành như cũ. Cho biết địa chỉ.

Ông YÊN-CHAU — Đã nhận được. Cảm ơn.

Ông CHÁNH Saigon. — Đã nhận được. Cảm ơn.

MỘNG-HÀ. — Lời thơ rất chuốt, song tờ cũ quá.

Ông TẾ MỸ-THỌ 1/ Trẻ ngủ hay vặn mình, giật chân tay, hãy nghĩ là có bệnh kinh di truyền. Theo y lý tây phương thì dùng arsétylar-san infantile tiêm cho trẻ. Phải do bác sĩ tiêm. Theo y - lý đông phương thì do bộ thần kinh không thăng bằng, hoặc tại tim nóng, chữa bằng cách hấp thảo sa, chu-sa (hai vị thuốc bắc) với tim lợn cho trẻ ăn 2./ Bệnh đẹn thì hiện cả đông tây chưa tìm được thứ thuốc nào công hiệu cả.

Cô ALINE. — Có thứ chỉ rouleau song chỉ có thứ đan vò (lứt) và chỉ còn mùi jaune paille thôi. Giá đắt lắm. Còn chỉ Nam Định có có mua không?

Ông NGUYỄN QUAN. — Không đăng vì không có gì đặc sắc.

L. Đ. N. H. P. — Không đăng.

Ông XUÂN FUU Banmethuật. — Cảm ơn ông.

Cô AI NGHĨA Cầu kè. — Có câu trả lời cô ALINE.

V. A. Quảng-ngãi. — Sẽ đăng.

Cô CẦM Haiphong. — Đã nhận được mandat.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn: «Phạm Thái» của Phan-khắc-Khoan giá bán 2\$ 10 do nhà sách Quê-Hương xuất bản và gửi tặng. Vậy xin cảm ơn nhà sách và giới thiệu cùng bạn đọc.

...thoát-ly gia đình

(Tiếp theo trang 3)

khờ kia, khi bỏ nhà ra tìm kiếm việc làm ấy cũng biết tự nguyện là sẽ tạo được một cuộc đời sáng sủa hơn trước mà vẫn trong sạch. Nhưng sô-tây vào giữa cuộc đời hỗn độn, không một kẻ cố-vấn, không một sự bảo-hộ, người con gái cô-đơn cũng như hiểu: là mảnh không thể nào cưỡng lại được với cơn gió lốc, bị lúi cuồn tảo mào không tự biết.

Một người cô-đơn trên đường đời đầy là cái mồi cho những gã Sô-khanh, một mối ngờ vực rở khinh cho những người đứng-đắn, may làm mới là một mối thương hại cho những kẻ từ tâm. Sự thực như thế đấy. Vậy thật là sự chết bỏ của cha mẹ, chia quy lự để đời, để cầu lòng tương của cha mẹ còn hơn ít ra, như thế cái danh dự của bạn vẫn được vẹn tuyền, cái tương lai của bạn vẫn nhiều cơ chắc chắn. Với bạn, thấy mẹ bạn ác như hùm như sói, nhưng với gia-đình những người trai trẻ định mỗi mảnh dăm ký bạn kia thì thấy mẹ bạn là những dăm bảo cho đức hạnh nết na của bạn!

Người đàn ông con trai nhiều khi không cần có gia-đình cũng tìm được hạnh phúc; giữ được danh dự, nhưng với người đàn bà, con gái hạnh phúc: danh dự chỉ có thể gây nên bởi gia-đình mà thôi. T.B Đ B.

nhân sâm dưỡng vinh

Đại-bổ khí-huyết, dùng cho các bà, ốm yếu xanh xao, kém ngủ, ít ăn, sau sinh nở, và các cụ già.

NHÀ THUỐC

THƯỢNG ĐỨC

15 - Phố Nhà chung - 15

H A N O I

Téléphone 1629

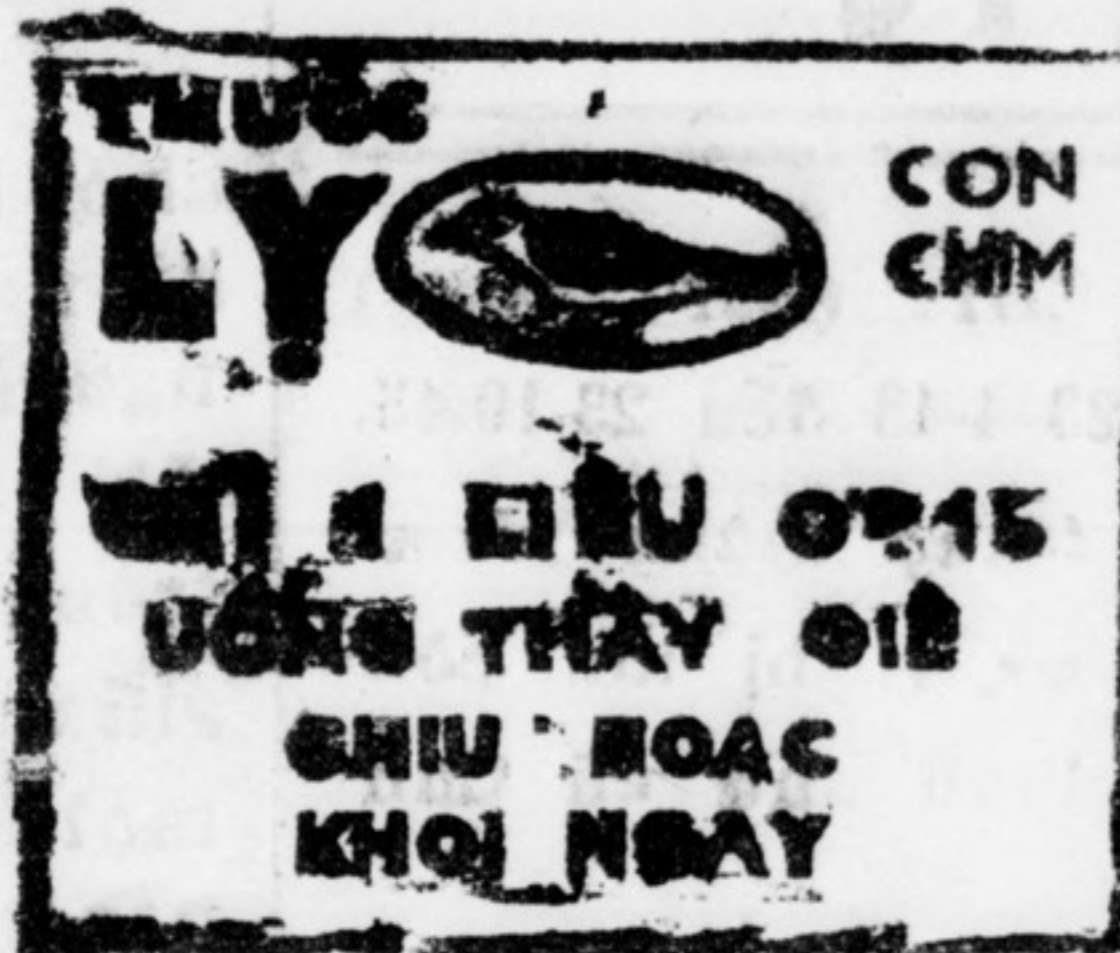
THANH HƯƠNG

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
H A N O I
ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MƯT
LÒI TA,
NHẬN LÀM BÁNH
Đám CƯỚI

43, Phố Phúc-Kiến

H A N O I

VU DINH - TAN

Tổng Phát Hành — 78, Lạch - tray — HAIPHONG

NGÀI MUỐN CÓ:

**nhà Lầu
và ô tô**

nên mua

VÉ SỐ

ĐÔNG - PHÁP

một đồng

1 số

RƯỢU VANG

CHATEAU

thơm, ngon và bổ - huyết

PHẢI BỤI TRẦN

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám cửa kính, tủ kính lem-nhen, nước nhớt, ấy là cái biểu hiện chính. thực sự sắp sửa xảy ra một cuộc bụi trần: bụi chơi bời, biếng nhác, nghèo khó, hàng họ ế ẩm hoặc oải chơ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay BLANC d'ANNAM là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính cửa kính, cốc đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể dùng được cả mũi lẫn giấy phoi được nâng giá sẽ trắng như tuyết và có hai cái đặc điểm: Khi cầm nắm nó rơi ra ngoài không dính ra tay vì không có bụi phoi bụi như các thứ phấn khác! khi muốn đánh lại mà bị ố ra, ố bột tạt lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi ra sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam đắc tiện. Có bán tại các đại lý: DẦU CHOI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0p10. Cần các đại lý tỉnh, hỡi:

AN - HÀ

15, Rue du Cuivre — Hanoi

CẦN ĐỀ Ý HAI ĐIỀU:

1) Phương thức họ lao của cụ TRỊNH-HẢI-LONG (nội tổ ông đốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã cứu được nhiều người mắc bệnh họ lao, họ ra máu hay ho đăm. Có 2 thứ

Có hai thứ: 6p.00 và 4p.00 — hạng đặc biệt 8p.

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-Lý (con sâm Cao-Lý chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gây cộm, bạc nhược. Ve

Ve lớn: 6p.00; nhỏ 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG:

TRỊNH - VĂN - HÀO

110, Rue de Vasseigne, Tân-dinh — Saigon

RA ĐỜI TỰ NĂM 1921

THUỐC BỒ

CỦU-LONG-HOÀN

VỖ BÌNH-DÂN

đã từng làm danh - dự cho nghề làm thuốc Việt - Nam
KHẮP XỨ ĐÔNG - PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ
Hộp 2 hoàn: 1p70 Hộp 4 hoàn: 3p25 Hộp 10 hoàn: 7p90 Giá đã kiểm-xoát

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939
Imprimerie Lê-Cường, tirage 2500 Exemplaires

La gérante LUY THI-YEN dite THUY-AN